

ПРИСТРАСТЕНОСТ КЪМ ОДОБРЕНИЕТО

Джозел Остийн

Днес искам да говоря за пристрастяването към одобрението. Твърде много хора вземат решения въз основа на това, което другите хора ще помислят за тях. Те прекарват всичко през филтър: как това ще ме накара да изглеждам? Как ще ме възприемат моите приятели и колеги? Ще бъдат ли впечатлени? Ще ръкопляскат ли? Или ще гледат надолу, ще мислят по-малко за мен? Вместо да са уверени в това какви Бог ги е създал, те оставят мнението на другите да определят какво правят. Те не осъзнават, че са пристрастени към одобрението. Психолозите наричат това FOMO. FOMO: Страх от мненията на другите хора. И да, всички искаме одобрение, всички искаме да бъдем харесвани, но не можете да станете зависими от това, което другите хора мислят за вас. Няма да те разберат всички. Няма да те празнуват всички. Ще има сезони, в които хората са за теб. Ако имате този филтър „Трябва да продължа да им доставям удоволствие. Имам нужда от тях да ме одобряват, за да се чувствам добре със себе си“, тогава вие им позволявате да контролират това кой сте. Но вашата съдба не зависи от мнението на другите хора за вас. Независимо дали ви харесват, одобряват, това не спира Божията цел за живота ви. Когато Бог изложи плана ви, Той нямаше комисия, не създаде групов чат, не извика 12 ваши приятели, нека се съберем и решим кои ще бъдат. Не, Той сам те повика, екипира те, помаза те. Ако живеете, опитвайки се да се харесате на хората и да спечелите тяхното одобрение, да поддържате всички щастливи, ще бъдете разочаровани. Това ще ви изтощи. Трябва да се освободите от това, което хората мислят за вас. Не е нужно да имате тяхното одобрение, вие имате одобрението на Всемогъщия Бог. Не живеете, за да угодите на хората, живеете, за да угодите на Бог. Той е този, който държи съдбата ти. Повишението не идва от хората, то идва от Господ. Колко време и енергия изразходвате, опитвайки се да получите одобрение, опитвайки се да бъдете харесвани, опитвайки се да запазите впечатлението на този приятел, да останете в полза на този колега? Отстранете напрежението. Не можете да следвате това, което Бог е вложил в сърцето ви, ако винаги се опитвате да си играете с хората, „Какво ще си помислят? Ами ако не одобряват“? Много по-добър въпрос е „Какво ще си помисли Бог“? Предпочитам да прекарвам времето си, за да му угодя, отколкото да се опитвам да угаждам на хората.

Апостол Павел имаше всякакви мнения за него. Едно време беше най-големият враг на Църквата, после стана вярващ. Някои хора го обичаха, други бяха скептични. Но въпреки цялото това противопоставяне, той написа почти половината от Новия завет и повлия на света по невероятни начини. Той ни разкрива тайна как се справяше с напрежението, как се справяше с цялата

опозиция. Той каза в *1 Коринтяни 4:3*, „За мен има много малко значение какво мислите вие или някой друг. Бях верен”. Павел казваше: „Не търся одобрение от теб. Не базирам решенията си на това, което мислиш, независимо дали ме харесваш или не. Това не променя кой съм”. Той не се опитваше да угоди на всички, той се опитваше да угоди на публика от един, този, който го повика, този, който му даде дъх да диша. В следващия стих той каза: „Съвестта ми е чиста”. Той казваше: „Направих това, което Бог постави в сърцето ми. Доколкото можах, преследвах целите и мечтите, които Той постави в мен”. Някои хора не разбираха, други не одобряваха, но той не се управляваше от техните мнения. Не беше несигурен за това, къде имаше нужда от хора, които да го утвърдят. Не трябваше да се вписва в техния калъп. Ако беше пристрастен към одобрението, нямаше да имаме половината от Новия завет. Не пропускайте величието си, защото сте зависими от хората, които ви одобряват. Не се свивайте и не оставяйте мечтите си да умрат мъртвородени, защото се притеснявате какво могат да си помислят, какво могат да кажат, как може да не ви приемат. Сега това е пристрастяване, което трябва да бъде прекъснато. Трябва да бъдеш смел като Павел, да имаш такова отношение: „Няма голямо значение какво казват или мислят хората. Нямам нужда от тяхното одобрение, за да правя това, което Бог ме е призовал да правя”.

Ако получавате одобрението си от хората, значи им позволявате да ви контролират. Не говоря за това, че никога не приемате съвети и не слушате съвети. Казвам, не позволявайте тяхното мнение да стане по-важно от това, което Бог е вложил в сърцето ви. Ако можете да кажете както Павел, „Съвестта ми е чиста. Боже, претърсих сърцето си. Доколкото мога по силите си, вярвам, че това е нещо, което искам да направя, че това е част от моята цел”, тогава ти нямаш нужда от 12 души, за да го потвърдят. Не е нужно цялото ви семейство да ви аплодира, вашите приятели и колеги да одобряват. Може да не разберете това. Понякога Бог ще накара хората да откажат одобрението си, това е изпитание: ще позволите ли липсата на одобрение, тяхното мнение да ви попречат да станете това, което сте създадени да бъдете?

Когато баща ми отиде при Господ, аз станах пастор в църквата и бях несигурен, не се чувствах квалифициран. Опитвах се да разбера всичко, и кой щях да бъда, и как щях да водя, в коя посока щеше да върви църквата. И имаше много различни мнения. Моят тип личност е „Искам да угаждам на хората. Аз съм мил, ще направя всичко за теб”. И това може да е добре, но може да бъде и слабост. Имаше всички тези различни мнения и се оказах изкушен да взема решения за това какво биха си помислили хората. Имаше един човек, който беше с нас в църквата от много години, добър приятел на баща ми и аз го познавах от малък и винаги го харесвах. И един ден той се обади и започна да ми казва всичко, което трябва да направя: как да служа, как да управлявам църквата, как трябва да правим повече от това и по-малко от онова. Беше много мнителен, много силен. Той каза: „Ако не правиш тези неща, Джоел, всичко ще се провали”.

Има тънка граница между съвет и манипулация. И винаги съм отворен за нови идеи, но проблемът беше: нищо, което той ми казваше, не свидетелстваше в моя дух. Беше точно обратното от това, което чувствам. Това, което научих е: можете да чуете Божия глас за живота си повече от всеки друг. Бог няма да говори на

някаой друг за вашата съдба и няма да ви каже. Други хора може да го потвърдят, те може да ви насърчат, но ако не е в съгласие с духа ви, тогава трябва да го отхвърлите. Не позволявайте на хората да ви притискат в калъпа си. Сега гледах на човек. Беше ми като баща. И си помислих: „Ако не правя това, което той иска, тогава той няма да ме одобри, може да не ме подкрепи, той може да каже на другите и да се опита да предизвика всички тези проблеми“. Тези причини ми казаха, „Джоел, имаш нужда от неговото одобрение, по-добре приеми мнението му, по-добре не разклащай тази лодка“. Това са тестове, които трябва да преминем: дали ще угодя на хората или ще угодя на Бог?

Страхувах се какво ще си помисли и страхувах се, че може да се обиди, страхувах се, че може да не ме хареса. Но Писанието казва: „*Страхът от хората е опасен капан*“. Не казва: „Това е лош капан“, „Не е здравословно“, използва думата „Опасно“, защото ако се страхувате от хората, можете да пропуснете съдбата си. Ако позволите на мнението на другите, „Какво ще си помислят, ами ако не ме одобрят“, ако позволите това да ви задържи, тогава можете да пропуснете това, което сте създадени да бъдете. И нещо се надигна в мен, като свята дързост. И бях уважителен, бях мил, но бях много силен. Всъщност казах: „Благодаря, но не, благодаря. Не следвам твоя план, следвам това, което Бог постави в сърцето ми“.

И понякога трябва да отидеш сам, трябва да го направиш без одобрението на онези, които си мислил, че ще са за теб. Други хора може да не видят какво Бог е вложил в теб, те не могат да почувстват това, което ти чувстваш. Той не беше доволен, каза ми как няма да се получи, как ми липсва. В крайна сметка той напусна църквата и аз бях толкова развълнуван... Искам да кажа, толкова разочарован. Но научих: не трябваше да имам неговото одобрение. Вие и Бог сте мнозинство. Той не ме одобри, но Всемогъщият Бог освети благоволенията си. Но ако бях слушал този човек, че страхът от хората определя решенията ми, ако бях оставил мнението на другите да диктува живота ми, нямаше да съм тук днес. Ние наблюдаваме твърде много на одобрението на хората, но хората не са ви се обадили, хората не са ви увенчали с благоволение, хората не са те познавали, преди да се формираш в утробата на майка си. Всевишният Бог го направи. Спрете да се тревожите за тяхното мнение и получите одобрението си от Него.

В Писанието Бог каза на Йеремиа, че е бил отделен преди да се роди, че Бог го е призовал да говори на народите и че той ще бъде пророк, който ще повлияе на културата. Е, Йеремиа беше тийнейджър. Чувстваше се некомпетентен, но Бог му каза, че ще му даде думите да говори. Където и да отидеше, благосклонната му ръка щеше да бъде върху него. След като Бог му каза всички тези невероятни неща, каза му как ще бъде създател на история, Бог завърши, като каза това последно нещо. Той каза (*Йеремиа 1:8*), „*Не се страхувай от хората*“. Бог знаеше, че хората няма да го разберат, че приятелите може да не са съгласни. Той казваше: „Не позволявайте на мнението на другите да ви пречи. Не позволявайте на това, което те мислят, това, което казват, да ви попречи да изпълните целта си“. Бог ни казва това: „Не се страхувайте от хората. В края на 50-те години баща ми беше пастор на успешна църква. Те просто построиха ново светилище, което побираше хиляда души, а това беше нечувано тогава. Той беше в държавния съвет за своята деноминация, животът беше добър. Тогава сестра

ми Лиза се роди с нещо като церебрална парализа. Лекарите казаха на родителите ми, че тя вероятно никога няма да може да ходи или да се храни сама. И разбира се, те бяха опустошени. Баща ми отиде в хотел в центъра, за да остане сам за няколко дни, да чете Библията си и да се моли. И той видя как през цялото Писание Исус обикаляше, лекувайки хората, как Светият Дух носи сила и победа. Той беше научен, че Бог не лекува сега, това беше само за тогава, но този ден очите му се отвориха. Той се върна в своята църква с този нов огън и нова вяра и той започна да споделя с тях. Мислеше, че всички ще бъдат толкова развълнувани, но беше точно обратното. Не се вписваше в тяхната традиция. Баща ми можеше да се свие и да си помисли: „Не искам да разклащам тази лодка. Не искам хората да не ме харесват. Ще се върна към това, което бях”. Можеше да се страхува от хората, да остави неодобрението им да отмени това, което Бог постави в сърцето му. Вместо това той избра да угоди на Бога.

И това не се хареса на някои хора. Те се разстроиха и накараха родителите ми да напуснат църквата. Но Писанието казва: *„По-добре е да се покоряваш на Бога, отколкото на хората”*. Ще има моменти, в които ще трябва да вземете решение: ще се придържам ли към убежденията си? Ще бъда ли такъв, какъвто Бог ме е създал? Или ще се оставя на одобрението на хората? Ще позволя ли тяхното мнение да определя съдбата ми? Ако страдате от пристрастяване към одобрението, ако не сте уверени в това кой сте и имате нужда от хора, които да ви утвърждават, винаги ще се свиете и ще им позволите да контролират бъдещето ви. Но това, което Бог има за вас, ще изисква смелост, Той ще ви отведе там, където никой от семейството ви не е ходил. Ще бъдеш пионер, създател на тенденции. Подобно на баща ми, всеки няма да те разбере, всеки няма да те одобри. Може да имате критици, хора, които се опитват да ви дискредитират. Тези, които те радваха, сега ти намират грешки. Това е моментът, в който трябва да си кажете: „Не се трогвам от това, кой не е за мен”. Исус каза на религиозните водачи в *Йоан 5:41*: *„Вашето неодобрение не означава нищо за мен”*. Той не беше зависим от това кой го харесва, кой не го подкрепя, кой е бил за него. Той получи одобрението си от своя Небесен Отец, а не от тези, които не го подкрепяха или които бяха за него. Той получи одобрението си от своя Небесен Отец. Родителите ми излязоха и започнаха Лейкууд на деня на майката през 1959 г. Вместо красива нова аудитория те имаха този стар, запуснат магазин за фураж. Имаше дупки в пода, мръсен, миризлив. Те го почистиха, поставиха няколко малки дървени столчета в него. Един от добрите приятели на баща ми мина и каза: „Джон, какво, за Бога, правиш тук, като пастирстваш в тази малка църква”? Той не можеше да го разбере. Някои хора се подиграваха на баща ми, смееха се. Това са тестове, които трябва да преминем. Ще зависим ли от одобрението на хората, за да правим това, което Бог е поставил в сърцето ни? Ще оставим ли мнението им: „Какво ще си помислят? Как ще ме видят? Какво ще стане, ако ме гледат отвисоко?” да определя кои ще станем? Опасно е да се страхуваш от хората. По пътя към твоята съдба ще има хора, които не те празнуват, те не получават подкрепата, насърчението, това е просто между вас и Бог. Тук трябва да насочите лицето си като кремък и да кажете: „Боже, не живея, за да угаждам на хората, живея, за да угаждам на теб”. Хората обичаха баща ми тогава, докато беше в техния калъп, докато оставаше това, което беше, но когато стъпи на ново ниво, това беше

моментът, когато някои хора не го харесаха. Дойдоха опозицията, критиците. Когато Бог те отведе по-високо, не се изненадвай, ако не получиш одобрение от някои от приятелите си, някои от семейството си. Те ще ви кажат: „Променил си се. Не си този, който беше”. Те искат да те държат в същата тази кутия, но Бог те отвежда там, където никога не си бил. Факт е: всичките ви приятели не могат да се справят там, накъдето вие отивате. Всички ваши роднини не могат да се справят със служението и влиянието ви. И е изкушаващо да позволите на тяхното неодобрение, негативните им коментари, съмненията им да ви накарат да се забиете. „Е, човече, само ако ме подкрепяха, ако променят мнението си само ако биха били за мен” - нямате нужда от тяхното одобрение. Когато ви кажат, че сте се променили, вие не сте този, който сте били, кажете им: “Ти си прав. Аз раста. Влизам в нови нива. Дарбите ми се проявяват по-широко”. Не е лошо да се промениш, но някои хора не могат да се справят с това. Ако разчиташ на тях, това ще ти попречи да продължиш напред.

Тези критици, които казаха на баща ми, че Лейкууд никога няма да успее, че той прави големи грешки, ето ни 64 години по-късно, все още сме силни. Ето какво казвам: Бог знае какво прави. Той знае къде те води. Мисля си за това, ако баща ми щеше да бъде пристрастен към одобрението, той никога не беше разтърсил лодката, щеше да остане там и да остави мненията на хората да го контролират, сестра ми Лиза нямаше да бъде излекувана, аз нямаше да съм тук горе, нямаше да види пълнотата на съдбата си. И понякога сме толкова загрижени какво биха си помислили хората, какво биха казали. „Е, те имат добро мнение за мен”? Прекарваме цялото това време и енергия, опитвайки се да се представяме пред хората, да ги спечелим, да направим добро впечатление, надяваме се, че ще ни утвърдят. ние получавате нашето одобрение от грешното място. Никога не е било предназначено от хора, а от Бог. Когато си сигурен в това какъв те е направил, тогава знаеш, че си ценен, талантлив, привлекателен, шедьовър. Не е необходимо да имате всичко това външно валидиране.

И наистина живеем в ден, в който хората могат да изразят мнението си по-лесно от всякога. Не само лично, но и в социалните медии. Сега имате приятели във Facebook, имате последователи в Instagram, Twitter, TikTok, някои хора, които никога не сте срещали, живеят на 1000 мили, но те имат мнение за това какво носите, в какво вярвате, как възпитавате децата си, какво вечеряхте снощи. Те никога не са говорили с теб, никога не са разбрали кой си, никога не са седнали и не са обядвали с теб, защо се тревожиш какво мислят? Защо се опитвате да ги впечатлите, отделяте време и енергия, отговаряте на коментарите им, опитвайки се да обясните какво имате предвид? Някои хора са решени да ви разберат погрешно. Техният коментар всъщност не е за вас, той показва какво има в тях. Имат проблеми, с които не са се справили, ядосани са, разстроени са. Те не се харесват, не се учудвайте, ако ви намерят недостатъци. Без да се обиждаш, но те не отиват там, където ти отиваш. Ако се опитате да угодите на всички, да спечелите тяхното одобрение, не само ще пропуснете новите нива, които ви принадлежат, но ще пропуснете радостта, спокойствието, победата на този ден. Проблемът с живота за одобрение е, че можем да загубим това, което сме в действителност. Толкова сме заети да се опитваме да бъдем това, което всички останали искат от нас, че тогава животът става объркващ. Трябва да правиш като

Павел и да изследваш собственото си сърце. Когато съвестта ви е чиста, когато знаете къде ви води Бог, следвайте този тих тих глас, не се разсейвайте, опитвайки се да привлечете всички. Това е голям натиск да живееш, за да се опитваш да угодиш на хората.

След гимназията отидох в колеж и винаги съм знаел, че искам да работя в църквата и да започна телевизионно служение. От времето, когато бях на около 10 години, обичах камерите, монтажа и осветлението. Като тийнейджър пусках камери по време на службите. Идвах през уикендите и си играех с оборудването. Учих телевизионна продукция през онази година в колежа, но след тази първа година почувствах много силно, че трябва да се върна и да започна. И аз съм изцяло за образованието, брат ми Пол, той е хирург, учи в колеж и всичките ми сестри получиха своите дипломи, а аз имам приятели, които са завършили Summa Cum Laude. Завърших тази първа година и си помислих: „Господи, смили се”. Знаех, че това е мястото, където Бог ме води, но се чудех какво ще си помислят хората, ако се върна? Щяха ли да ме гледат отвисоко? Ще си помислят ли, че може би не успях да завърша? Ами ако ме отстъпят? Имаше борба в ума ми. Най-накрая казах на баща ми и той беше за това. Той каза: „Джоел, просто следвай това, което Бог е вложил в сърцето ти”. Майка ми не толкова. Тя взе молитва и пост. Божият план за вашия живот може да е различен от този на другите във вашето семейство. Може би необичаен, а не традиционен подход. Само ти можеш да чуеш този глас. Ще има онова изкушение да останете в кутията, „Хората няма да одобряват, просто правете всичко, което другите правят”. Не, трябва да си смел и да пристъпиш към това, което Бог те е създал да бъдеш. Когато направите правилното, вратите ще се отворят, ще откриете талант, способности, които не сте знаели, че притежавате. Не позволявайте на страха от това какво ще си помислят хората да ви откаже от вашето величие.

Във 2 Царе, глава 6 Давид и хората му току-що бяха открили Ковчега на завета. Беше откраднат и сега около 20 години по-късно го връщаха. Свещениците го носеха в Йерусалим. Имаше огромен празник, викове на радост, свирене на тръби, разбиващи се символи, това беше денят, за който са мечтали. Давид беше облечен в дълга свещеническа роба. Беше толкова развълнуван, че танцуваше с всички сили. Той беше този изтъкнат лидер, но не се сдържаше. Той беше там и празнуваше Божията доброта. Ами съпругата му Михал, това беше дъщерята на цар Саул, тя гледаше от прозореца на горния етаж. Тя го виждаше да танцува и да скача, а понякога мантията му се отваряше и се виждаха краката му. Писанието казва (2 Царе 6:16), „Тя беше изпълнена с презрение“. Когато се прибра въкъщи, тя го демонстрира на Давид. Тя каза (2 Царе 6:20), „Колко славно изглеждаше царят на Израел там днес, танцувайки като глупак, позволявайки на младите жени да видят краката ти“. Давид каза: „Слушай Михал, аз не танцувах за теб, аз танцувах за Бог. Готов съм да се държа като глупак, за да покажа благодарността си за това, което Той направи“. Давид казваше: „Това, което мислите за мен, няма да ми попречи да бъда това, което съм. Вашето неодобрение няма да ме спре да изпълня целта си“. Давид не беше контролиран от мнението на другите хора. Не се тревожеше какво мислят другите хора. Всички имаме някои Михали в живота си. Вие почитате Бог, бихте били в най-добрата си форма, а те намират грешки, гледат ви отвисоко, „Защо не идваш вече да купонясваш с нас? Защо ходиш на

църква всяка седмица? Защо оставаш верен в брака? Хайде, разведри се малко”. Бъдете Давид, имайте отношението: „Нямам нужда от вашето одобрение. Не вземам решения въз основа на вашето мнение за мен, ще запазя Бог на първо място, ще живея с почитеност, аз ще поема по високия път, ще постъпя правилно, когато е трудно”. Не позволявайте на хората да ви карат да правите компромиси, занижавайки стандартите си. Може да не те одобряват, но Бог те одобрява. Той е този, който има значение.

Имаше друг лидер на име цар Саул, той беше първият цар на Израел. В *1 Царе 15* Бог му каза да унищожи напълно амаличаните, да не пощади никого от тях: хората, добитъка, да не взема нищо от притежанията им. Саул излезе и победи врага, но пощади царя и запази най-добрите овце, най-добрите говеда, събра част от плячката. На следващата сутрин Самуил отиде при Саул и каза: „*Защо не направи това, което Бог ти каза да направиш*”? Саул каза: „*Какво имаш предвид? Направих го. Изтрих ги*”. Самуил каза: „*Тогава защо виждам тези овце? Защо чувам тези крави*”? Саул каза: „*О, Самуил, това не е нищо. Задържахме тези животни, за да можем да ги принесем в жертва на Господ. Задържахме малко от плячката*”. Самуил каза: „*Саул, Бог предпочита твоето покорство, отколкото твоите жертви*”. На Саул му свършиха извиненията, той най-накрая стана честен и каза истинската причина. Той каза в *стих 24*: „*Не се подчиних, защото се страхувах от хората, направих това, което те поискаха*”.

Една от причините Саул да загуби царството беше, че беше пристрастен към одобрението. Той основа решението си на мнението на другите хора, какво биха си помислили за него. Писанието казва в *стих 10*: „*Господ каза на Самуил: „Съжалявам, че направих Саул цар*”. Това е един от най-тъжните стихове в Библията. Това е единственото място, където мога да намеря, че Бог казва: „Съжалявам, че им дадох благословията си. Съжалявам, че им показах своята благосклонност”. Какво толкова лошо направи Саул? Той не се отрече от Исус като Петър. Той не предаде Исус като Юда. Не му се подиграваше като войниците. Това, което накара Бог да съжалява, беше, че Саул позволи на мненията на другите хора да му попречат да се подчини. Той живееше за одобрението на хората, а не за одобрението на Бог. Вижте разликата между Саул и Давид. Давид танцува с всички сили. Не го интересуваше какво мислят хората, но Саул каза: „*Страхувам се от хората. Имам нужда от тяхното одобрение*”. Давид отиде да стане най-великият цар, живял някога, а тронът беше отнет от Саул. Спира ли ви страхът от чуждото мнение? Жертвите ли това, което сте, защото сте пристрастени към одобрението, притеснявате се какво мислят всички? Слушай, това е твоят ден да си свободен! Бог прави нещо ново. Там, където той ще те отведе, ще изисква дързост, кураж. Всички няма да разберат, някои няма да ви дадат одобрение, това е добре, вие не сте Саул, вие сте Давид. Вие не живеете, за да угаждате на хората, вие живеете, за да угаждате на Бог. Защото получаваш одобрение от Него, Вярвам и заявявам: вие сте на път да влезете в нови нива на благоволение, нови врати са на път да се отворят. Подобно на Давид, вие ще се издигнете по-високо, ще постигнете мечти и ще достигнете пълнотата на съдбата си, в името на Исус. И ако го получиш, можеш ли да кажеш амин? Амин!

„Heilig-Geist-Feuer” Zentrum, Wien & Ruse, Manfred & Milena Gruber